

Strenner Maja
ÁOK VI. évfolyam
2017/2018
Ausztria, Bécs
Allgemeines Krankenhaus der Stadt Wien

Évek óta terveztem, hogy egyetem alatt mindenképpen szeretnék az Erasmus programban részt venni. Baráti körben is sokat beszélgettünk róla, hogy jó lenne világot látni, külföldi szakmai tapasztalatot szerezni. Ötödéves koromban vált igazán komoly szándékká, hogy szeretném kipróbálni magam, így egy barátnőmmel nagy lelkesedéssel mentünk el a tájékoztató napra. Ott viszont ő elbizonytalanodott, én azonban nem akartam feladni, gondoltam, még jobb is lesz, ha egyedül megyek, így teljesen magamra leszek utalva és még többet gyakorolhatom a nyelvet.

Kezdetben a rengeteg papírmunka és a sokáig tartó ügyintézés nehézséget okozott, de mindennél jobban vártam, hogy kijuthassak. Bécsset jelöltem meg elsőként. Gyakran jártam már a városban, veszprémi révén sokszor utaztunk ki vásárolni, nyaralni és gimnazista koromban is Bécsben töltöttem néhány hetet a nyári szünetben nyelvtanulás céljából. Emellett nem szerettem volna messze kerülni az otthonomtól. Németből is szerettem volna fejlődni, mindig vonzott Ausztria. Reménykedtem benne, hogy sikerül elnyerni az ösztöndíjat. Elsősorban azt vártam ettől a 3 hónaptól, hogy kicsit belelássak az ottani kórházi munkába, olyan módszereket, technikákat láthassak a gyakorlatban, amiről eddig csak a tudományos cikkekben olvastam. Mindemellett talán ugyanilyen fontos volt számomra, hogy új embereket ismerjek meg, nemzetközi kapcsolatokra tegyek szert, a világ minden tájáról találkozzak Erasmusos diákkal. A német nyelvtudásom felfrissítése, elmélyítése is fontos célom volt. Ilyenkor az ember elképzelem, milyen lesz majd, de valójában egészen szeptember végéig csak sejtésem volt, mi vár majd kint rám. Autóval mentem ki, mivel rengeteg holmim volt és tudtam, 1-2-szer azért hazalátogatok majd. Emellett jól jött, ha nagybevásárlásról volt szó.

Most pedig lássuk, hol is laktam. Bécs egy külső kerületében, Heiligenstadtban kaptam kollégiumi szállást. Hétfégen, mikor megérkeztem, nem tudtam beköltözni, így 2 napra ki kellett vennem egy hotelszobát és hétfőn, a kórházi nap után cuccolódtam át „állandó lakhelyemre”. A kollégium szó helyett akár az „apartman” megjelölést is használhatnám. Egyszemélyes szobában laktam, a fürdőt a blokkban lévő másik szoba tulajdonosával közösen használtuk. A ház legkedveltebb közösségi tere a folyosó végi konyha, a sok új barátság és felejthetetlen pillanat színtere volt. Ha edzeni támadt kedvünk, a legalsó szinten várt a konditerem; aki inkább a billiárdot választotta hobbinak, ő egy emelettel feljebb játszhatott kedvére. A pénteketek sokak számára a parti-szobában teltek, de voltak, akik inkább Chopin vagy

Strenner Maja
ÁOK VI. évfolyam
2017/2018
Ausztria, Bécs
Allgemeines Krankenhaus der Stadt Wien

Beethoven melódiáit gyakorolták szorgalmasan a zongorateremben. Egy szó, mint száz, mindenki megtalálta a neki való szórakozást, ami kizökkentette a szürke hétköznapi világából. Mindehhez csupán az kellett, hogy hónap elején legyen mindig a bankkártyán legalább 300 euró. Ottani viszonylatban ez igen kedvező árnak mondható.

Ha az ember elnyer egy Erasmus pályázatot, biztos nem a kollégiumban fog kuksolni naphosszat, nem igaz? Amint teheti, felkerekedik és bejárja a várost. Én is így tettem. Annak ellenére, hogy nem a belváros szívében laktam, fél órán belül ott termettem, ha valaki szólt, hogy menjünk, üljünk be valahova, vagy kukkantsuk meg a Maria Hilfer Strasse kirakatait. Választhattam, hogy metróval vagy busszal szeretnék utazni, én mindig az előbbit preferáltam. Csúcsszuper a közlekedés Bécsben! Könnyen eljuthat az ember a város bármely pontjára, hiszen nagyon jók a csatlakozások. Hétfvégén egész éjszaka az összes metróvonal üzemel, hétközben is éjfélig tart a vezetők munkaideje.

Étkezni általában a kórházban szoktam, 2,50 euróért egészen megfelelő ebédben volt részünk. Hétfvégén gyakran főztem, de természetesen a legjobb éttermeket is sikerült felfedezni. A sushi-rajongók mennyországban érezhették magukat, hiszen csaknem minden sarkon megkóstolhatták kedvenc ételüket, de a török konyha szerelmesei sem panaszkodhattak. Szórakozási lehetőségek széles körét kínálja az osztrák főváros. Diszkók, beülős helyek garmada várja a kikapcsolódni vágyókat.

Hogy mi kell csupán egy tartalmas Erasmus félévhez? Erre a kérdésre válaszolva Montecuccoli szavait tudnám idézni: pénz, pénz, pénz. Az ösztöndíjnak kapott 500 euró a szállásra, és részben ennivalóra volt elég, ám rengeteg pluszköltséggel is számolni kellett, így ezt az összeget még egyszer vagy kétszer ennyi pénzzel ki kellett egészíteni. Az ember ilyenkor nem spórol, igyekszik kihasználni minden lehetőséget. Azt azonban tudni kell, hogy csak biztos anyagi háttér mellett érdemes belevágni egy külföldi tanulmányútba.

Az első napokban az ember elveszettnek érzi magát, nem tudja, mi hogyan működik, hova menjen, hol kérjen segítséget. Erre a célra szerveződött az Erasmus-buddy program. Egy helyi egyetemista feladata lett volna, hogy a kezdeti nehézségeken átsegítsen. Ám ennek megszervezése hagyott némi kívánnivalót maga után, hiszen nem én voltam az egyedüli, akinek 1 hónap után írt az illető, hogy ha kérdése van, forduljon hozzá. Így értelmetlenné vált a dolog, hiszen addigra mindent magunk felfedeztünk. Az ESN hálózat programjaival azonban nagyon

Strenner Maja
ÁOK VI. évfolyam
2017/2018
Ausztria, Bécs
Allgemeines Krankenhaus der Stadt Wien

elégedett voltam. Szinte minden napra szerveztek valamit, utazásokon vehettünk részt, bulik, sörözések, sportprogramok tömkelege várt ránk.

Ha megkérdeznék tőlem, hogy milyennek találtam a fogadóintézményt, leginkább az áprilisi időjárás jutna eszembe. Ugyanis kaptam hideget, meleget. Legelső nap, mikor beléptem a klinikára úgy éreztem magam, mint egy repülőtéren. Alig tudtam tájékozódni, el is késtem. Majd miután a titkárságon bejelentkeztem, mondták, hogy menjek fel a 21.(!) emeletre, ott van a sebészet. Ott nem nagyon akarták tudomásul venni, hogy megérkeztem, úgy kellett több orvosnak többször szólni, hogy egyáltalán észre vegyenek. Utána beosztottak két hatodéves mellé, akik ha szerencsénk volt, segítettek. Egyikőjük nagyon kedves volt, megmutatta az osztályt, mi merre található, hol van a menza stb., mert ezt egyébként senki nem tette volna meg, csak odadobtak az osztályra, azt sem tudtam, hol vagyok. Jólesett, hogy valaki foglalkozott velem. Szerencsére egy másik Erasmus-hallgató, egy görög lány szintén velem együtt kezdett, így nem voltam annyira egyedül hagyva. Kellett egy hét, mire belejöttünk egy kicsit. Ez mindenhol így van, pláne külföldön.

Nagyon tetszett, hogy sok műtéten részt vehettem, asszisztálhattam, odaengedtek közel. Bár nem vagyok egy sebész alkat, de érdekes volt segédkezni a különböző operációkban. A betegfelvétel a kezdeti időkben nehezen ment, főleg az akcentus miatt sokszor nem nagyon értettük a betegeket, de idővel ez is gördülékenyebbé vált. Viszont sok szidást kaptunk, hogy lassúak vagyunk, de hát hogyan is lehetne ugyanolyan effektív az ember, ha egy idegen nyelven kell anamnézist felvennie? Így teltek a napjaim a sebészetben. Összességében a végén már egész jól éreztem magam, de mikor vittem aláíratni az igazolásomat, a főorvos kiabálva kérdezte, hogy én ki vagyok és hol voltam 6 hétig, soha nem látott. Voltam vele viziten, műtéten és osztályon is. Számtalanszor. Ez a személytelenség az egész klinikára jellemző volt. Naponta 5x be kellett mutatkozni, minden nap újra, mert nem emlékeztek rám előző napról és rengeteg orvos is dolgozott az osztályon. Ez az talán, ami a legkevésbé tetszett. Hogy ideig-óráig törődtek velem, de utána elfelejtettek, így nehéz volt fejlődni és lelkesedni, ha levegőnek néztek. A későbbiekre azt tudnám javasolni, hogy minden Erasmus-diák mellé rendeljenek egy orvos mentort, akit „követ”, akitől kérhet segítséget, mert így, hogy szabadjára voltam eresztve, senki nem vett komolyan, csak rövid időre magyarázott, ha kérdeztem valamit.

Voltak orvosok, akik ez alól kivételek voltak, nekik ezúton is hálás vagyok. Ugyanezek a gondolatok vonatkoznak a többi osztályra is. Viszont minden éremnek két oldala van.

Strenner Maja
ÁOK VI. évfolyam
2017/2018
Ausztria, Bécs
Allgemeines Krankenhaus der Stadt Wien

Megtanultam, hogy mit kell megtenni, hogy az ember érvényesüljön, hogyan kell felhívni magamra a figyelmet, hogyan legyek még talpraesettebb és hogyan oldjak meg olyan helyzeteket, amikre látszólag nincs megoldás. Megtanultam, hogyan álljak ki magamért, és hogy védjem meg a saját igazam, hogyan kell bátran és vakmerően élni. Megtanultam bízni a lehetetlenben és küzdeni, hogy ne nyomjanak el. Ez az, amiben a legtöbbet adott nekem ez a néhány hónap. Ha nem próbáltam volna meg, sosem tudom, mire vagyok képes. Annak ellenére, hogy a fogadó intézménnyel nem voltam maradéktalanul elégedett, ajánlani tudom, hogy mindenki, aki érzi magában a lelkesedést, vágjon bele egy külföldi tanulmányútba, mert akármennyire nehéz is, biztos, hogy olyan tapasztalatokkal gazdagodik, melyek örök életre szólnak.